

Άσεμνη χειρονομία

Της Ξένιας Κουναλάκη

Η Ανγκελα Μέρκελ μπορεί τώρα να απελευθερώσει τα δάχτυλα της, ενωμένα στο σχήμα του διαμαντιού σε όλες τις προεκλογικές αφίσες του κόμματός της και να σχηματίσει το σήμα της νίκης. Η' αν έχει χιούμορ, να επαναλάβει την άσεμνη χειρονομία του πολιτικού της αντιπάλου, Πιερ Στάνιμπρουκ. Οι μαγκιές έχουν άλλωστε μεγαλύτερη αξία όταν γίνονται μετεκλογικά. Η Γερμανίδα καγκελάρια απέδειξε για μία ακόμη φορά ότι είναι μεγάλη ηγέτης.

Κατ' αρχάς μπόρεσε να καταβροχθίσει όλους τους εσωκομματικούς της αντιπάλους (με εξαίρεση τον άρτι θριαμβεύσαντα Βαυαρό πρωθυπουργό Χορστ Ζεεχοφερ) ξεκινώντας με μία πατροκτονία: πρώτο

πρώτο αποκέρυξε το μέντορά της Χέλμουτ Κολ, την περίοδο που ο πρώην καγκελάριας ήταν εξαιρετικά ευάλωτος λόγω της εμπλοκής του στο σκάνδαλο παράνομης χρηματοδότησης των Χριστιανοδημοκρατών.

Δεύτερον, πέτυχε να κατατροπώσει έναν εξόχως επιτυχημένο καγκελάρια, το Γκέρχαρντ Σρέντερ κι έναν επίσης φερέλπιδά σοσιαλδημοκράτη αντίπαλό της, τον Πιερ Στάνιμπρουκ.

Κεφαλαιοποιώντας τα κέρδη από την αντιδημοφιλή ατζέντα 2010 του πρώτου και χωρίς να κατονομάσει ούτε μία φορά το δεύτερο στη διάρκεια της προεκλογικής εκστρατείας, κατάφερε να επανекλεγεί για τρίτη συνεχόμενη φορά, καταρρίπτοντας

κάθε προηγούμενο ρεκόρ παραμονής στην εξουσία. Κι όλα αυτά διεμβολίζοντας τις προτάσεις και θέσεις των σοσιαλδημοκρατών στον τομέα της κοινωνικής πολιτικής.

Τρίτον, οδήγησε σε πολιτικό αφανισμό τους Ελεύθερους Δημοκράτες, τους οποίους είχε μεν εταίρους στην κυβερνή-

ση με την επίδοσή του στις προηγούμενες εκλογές.

Τέταρτον, αν ευσταθούν οι μέχρι τώρα προβλέψεις, απέτρεψε την είσοδο των Ευρωσκεπτικιστών στη γερμανική βουλή, βαφτίζοντας τις σημερινές εκλογές «δημοψήφισμα για την Ευρώπη» και θέτοντας το Γερμανό ψηφο-

μη τη γερμανική κοινωνία και τον Τύπο.

Πέμπτον, κατόρθωσε να μη διαλύσει την Ευρωζώνη, διαψεύδοντας τις Κασσάνδρες. Με αργά και δειλά βήματα, χωρίς όραμα, ούτε ρηξικέλευθες αποφάσεις που θα μπορούσαν να απορριφθούν από το γερμανικό λαό, εγγυήθηκε-παρά τις επιμέρους αντιρρήσεις που μπορεί να έχει κανείς-το μέλλον της Ευρώπης και εξασφάλισε τη συναίνεση της αξιωματικής αντιπολίτευσης σε όλα τα πακέτα διάσωσης για τις χώρες του δοκιμαζόμενου Νότου. Με αυτόν τρόπο ακύρωσε ουσιαστικά οιαδήποτε προοπτική των σοσιαλδημοκρατών να επικρίνουν την ευρωπαϊκή της πολιτική.

Στην τρίτη κατά σειρά και πιθανότατα τελευ-

ταία θητεία της η Ανγκελα Μέρκελ έχει μεγαλύτερα περιθώρια για την άσκηση μίας πιο γενναίας πολιτικής τόσο έναντι της Ευρώπης όσο και στο εσωτερικό της χώρας της.

Η Ευρωζώνη άντεξε και μία σειρά ερωτήματα, από την τραπεζική ένωση μέχρι την περαιτέρω πολιτική και οικονομική ενοποίηση περιμένουν τολμηρές λύσεις.

Η γερμανική οικονομία χαιρεί άκρας υγείας και της παρέχει τη δυνατότητα για μία πιο δαπανηρή κοινωνική πολιτική. Η επανεκλεγείσα καγκελάρια έχει τώρα την πολυτέλεια να οικοδομήσει την υστεροφημία της. Κι έχει άφθονο χρόνο μπροστά της, τέσσερα ολόκληρα χρόνια.

ΕΛΕΥΘΕΡΟΤΥΠΙΑ

σή της, χωρίς όμως να υλοποιήσει ούτε μία από τις πάγιες διεκδικήσεις τους, ούτε καν τη φιλελεύθερη «ιερή αγελάδα» της μείωσης των φόρων. Ετσι έφτασε σήμερα το κόμμα να χαροπαλεύει με το εκλογικό όριο του 5%, κατακυλώντας δέκα ποσοστιαίες μονάδες σε

φόρο προ των ευθυνών του.

Αν η «Εναλλακτική για τη Γερμανία» είχε συγκεντρώσει το 5% και είχε κοινοβουλευτική εκπροσώπηση, η επιρροή της θα μπορούσε να διαχυθεί στο Μπούντεσταγκ και η λαϊκίστικη ευρωφοβία της να δηλητηριάσει σύσω-

Η ΑΥΓΗ

Σταθερότητα εκτός Μνημονίου, με την Αριστερά

Πολλές ενδείξεις συνηγορούν στην εκτίμηση ότι η παρούσα κυβέρνηση παράγει πολιτικό χάος. Η δογματική προσήλωσή της στο Μνημόνιο, η στρατηγική της έντασης με τη θεωρία των «δύο άκρων», η ολομέτωπη επίθεσή της προς την κοινωνία επιβεβαιώνουν την εκτίμηση ότι η παραμονή της κυβέρνησης προκαλεί ανεπανόρθωτες ζημιές στην κοινωνία, την οικονομία και τη διεθνή θέση της χώρας. Πρόκειται για κυβέρνηση λαϊκής μειοψηφίας, που συνεχώς αποδυναμώνεται, ενώ αυξάνονται οι εσωτερικές τριβές που αποδιοργανώνουν την εικόνα σταθερής διακυβέρνησης που θέλησε να φιλοτεχνήσει ο Σαμαράς. Κι αυτά δεν είναι μια συνηθισμένη αντιπολιτευτική συνηματολογία. Διεθνείς παράγοντες, απ' αυτούς στους οποίους η κυβέρνηση στηρίζεται καθοριστικά, επισημαίνουν ότι οι Σαμαράς και Βενιζέλος «εκπροσωπούν την παλιά Ελλάδα».

Κοντά στο φάσμα της οικονομικής χρεωκοπίας πλανάται τώρα η απειλή της διεθνούς απομόνωσης της χώρας εξαιτίας της πολιτικής κατευνασμού που επιδεικνύει επί ένα έτος η κυβέρνηση έναντι της Χρυσής Αυγής. Η πολιτική αυτή ανταποκρίνεται στις υστερόβουλες σκέψεις του Μαξίμου να αξιοποιήσει τη Χ.Α. ως παράγοντα ανωμαλίας, ως άλλοθι για τη στρατηγική της έντασης με στόχο την παρεμβολή της Αριστεράς να κυβερνήσει, ακόμη κι αν κερδίσει στις εκλογές...

Με το άλλο ισοδυναμούν οι επαναλαμβανόμενες δηλώσεις των δύο έμπιστων συνεργατών του πρωθυπουργού (Λαζαρίδης, Μπαλάκος) ότι ο ΣΥΡΙΖΑ είναι «εκτός συνταγματικού τόξου» ή ότι «ταυτίζεται με τη Χ.Α.». Με το άλλο ισοδυναμεί η επικείμενη εξομάλωση των εγκληματικών ενεργειών της Χ.Α. με τα κινήματα κοινωνικής ανυπακοής. Με τη θεωρία των «δύο άκρων» επιχειρείται η ανατροπή του δημοκρατικού χαρακτήρα της Μεταπολίτευσης και η παλινδρόμηση της χώρας στην εμφυλιοπολεμική περίοδο. Είναι περίεργο ότι αυτοί που συστήνονται ως υπέρμαχοι της ευρωπαϊκής παρουσίας σπρώχνουν τη χώρα σε τροχιά απομάκρυνσης από τις ευρωπαϊκές πολιτικές - κοινωνικές συνθήκες.

Σαμαράς και Βενιζέλος λειτουργούν τυχοδιω-

κτικά. Ενδιαφέρονται μόνο για τη δική τους πολιτική επιβίωση. Είναι έτοιμοι να εφαρμόσουν όλα όσα έχουν υπογράψει με τα Μνημόνια, με έμφαση τώρα στην καταρράκωση του συνταξιοδοτικού, αλλά και πρόθυμοι να συνομολογήσουν και νέα δυσβάσταχτα μέτρα. Το μόνο που ζητούν είναι τα νέα μέτρα να ανακοινωθούν μετά τις βουλευτικές εκλογές, το αργότερο τον Ιούνιο (χωρίς να αποκλείεται το ενδεχόμενο εκλογικού αιφνιδιασμού νωρίτερα). Και μέχρι τότε ελπίζουν οι πιστωτές να καλύψουν κάτω από το τραπέζι το χρηματοδοτικό κενό, ακόμη και να «μαγειρέψουν» τα στατιστικά στοιχεία, όπως ζήτησε ο Βενιζέλος από τον Άσμου-σεν.

Οι σημερινές εκλογές στη Γερμανία δεν θα ανατρέψουν την πορεία των ευρωπαϊκών εξελίξεων. Σε συνάρτηση όμως με την πορεία της ευρωπαϊκής οικονομικής - πολιτικής κρίσης δεν θα εμποδίσουν μια νέα δυναμική κατά της ακραίας λιτότητας που αναδύεται ως ανάγκη για τους ευρωπαϊκούς λαούς. Η κυβέρνηση Σαμαρά - Βενιζέλου δεν έχει ούτε την πολιτική νομιμοποίηση, ούτε την πολιτική βούληση, ούτε την πολιτική δύναμη να διαπραγματευτεί και να διεκδικήσει την ανατροπή της λιτότητας και έναν ορίζοντα ανάπτυξης με δημοκρατία και δουλειά. Η κυβέρνηση Σαμαρά εγγράφεται στον συσχετισμό δυνάμεων που αποδιαιρθεύονται την Ε.Ε.

Σαμαράς και Βενιζέλος θα τα παίξουν όλα για όλα. Όσο χρόνο παραμείνουν γαντζωμένοι στην κυβέρνηση, θα ξετυλίξουν τη στρατηγική της έντασης, αδιαφορώντας αν με τον τρόπο αυτό δικάζουν την κοινωνία, υπονομεύουν τη δημοκρατία και ρίχνουν τη χώρα σε μεγαλύτερα αδιέξοδα. Η ισχυρή Αριστερά, ικανή να αναλαμβάνει ενωτικές πολιτικές πρωτοβουλίες υπεράσπισης της δημοκρατίας και αντιμετώπισης των κοινωνικών επιπτώσεων της λιτότητας, αποτελεί τον καταλύτη υπέρ των λαϊκών συμφερόντων. Η ισχυρή Αριστερά είναι αναγκαία συνθήκη για την πολιτική σταθερότητα, η οποία μπορεί να διασφαλιστεί σε κοινωνικό - οικονομικό περιβάλλον ανάπτυξης, δηλαδή εκτός Μνημονίου. Το δίλημμα «Μνημόνιο ή δημοκρατία» παραμένει δραματικά επίκαιρο.

ΤΟ ΒΗΜΑ

Η προσπάθεια είναι κοινή

Η δολοφονία του Παύλου Φύσσα από χρυσαυγίτη την Τρίτη το βράδυ στην Αμφιάλη έχει συγκλονίσει την Ελλάδα. Εγινε μεγάλο θέμα σε όλα τα μεγάλα διεθνή ΜΜΕ και ορισμένοι μάλιστα στη Γερμανία βρήκαν την ευκαιρία να ζητήσουν να μην ασκήσει η χώρα μας την προεδρία της Ευρωπαϊκής Ένωσης που αναλαμβάνει από την 1η Ιανουαρίου του 2014.

Η άποψη αυτή βέβαια δεν μπορεί να σταθεί σοβαρά καθώς με αυτή τη λογική η Γερμανία με πολλά αντίστοιχα περιστατικά τα τελευταία χρόνια θα έπρεπε όχι μόνο να μην αναλάβει προεδρία αλλά να φύγει από την Ευρωπαϊκή Ένωση.

Η Ελλάδα είναι γεγονός ότι περνάει μια από τις χειρότερες περιόδους της μεταπολιτευτικής της ιστορίας. Η κρίση έχει χτυπήσει όλα τα στρώματα της κοινωνίας και κυρίως τα φτωχότερα. Και η κρίση αυτή, συντέλεσε σε μεγάλο βαθμό στην άνοδο της Χρυσής Αυγής, ενός λαϊκίστικου, φιλοναζιστικού μορφώματος που κατάφερε να πάρει με το

μέρος του ένα σημαντικό τμήμα του ελληνικού λαού εκμεταλλευόμενο την φτώχεια και την ανέχειά του.

Πατώντας πάνω στη βία και τον φόβο εξαπλώθηκε τρομοκρατώντας ολόκληρες συνοικίες όπου στελέχη της επιτίθεντο πρώτα σε μετανάστες και στη συνέχεια σε όποιον έχει διαφορετική άποψη μη διστάζοντας να φτάσουν μέχρι και τον φόνο.

Η Χρυσή Αυγή δεν είναι ο ελληνικός λαός, ο οποίος στην πλειοψηφία του είναι δημοκρατικός και αγωνίστηκε πολλά χρόνια για την κατάκτηση της Δημοκρατίας.

Όλοι οι δημοκρατικοί πολίτες να αφυπνιστούμε και μαζί με όλα τα υπόλοιπα κόμματα της Βουλής και του συνταγματικού τόξου να φροντίσουμε να διαλυθούν οι πυρηνές του ναζισμού που έχουν, με την ανοχή και την αδιαφορία μας πολλές φορές, δημιουργηθεί σε σχολεία και σε συνοικίες.

Όχι με τη βία αλλά με την πειθώ, τον διάλογο και την Παιδεία. Και σε αυτό πρέπει να προσπαθήσουμε όλοι.

Φρανσουά Ολάντ ΡΙΖΟΣΠΑΣΤΗΣ

Στο δυτικοαφρικανικό Μάλι βρέθηκε την περασμένη Πέμπτη ο 59χρονος Πρόεδρος της Γαλλικής Δημοκρατίας, Φρανσουά Ολάντ, συμμετέχοντας στην επίσημη τελετή ανάληψης των καθηκόντων του νεοεκλεγέντος Προέδρου της χώρας, Ιμπραχίμ Μπουμακάρ Κεϊτά. Ωστόσο, ο Γάλλος ηγέτης άδραξε την ευκαιρία για να προπαγανδίσει τα «καλά» της γαλλικής ιμπεριαλιστικής στρατιωτικής επέμβασης που έχει εξαπολυθεί στη χώρα από τις αρχές του περασμένου Γενάρη.

«Νικήσαμε στον πόλεμο κατά της τρομοκρατίας. Διώξαμε την «Αλ Κάιντα» από το βορρά. Εάν δεν ήμασταν εμείς, οι τρομοκράτες θα είχαν φθάσει και θα είχαν καταλάβει την πρωτεύουσα Μπαμάκο», είπε στη χαιρετιστήρια ομιλία του ο Ολάντ, που έμοιαζε περισσότερο με επινίκιο λόγο. Εντούτοις, η

«νίκη» του Ολάντ στο Μάλι δεν είναι και νίκη των Μαλινέζων και δη του λαού, που υπό οιαδήποτε κυβέρνηση αστικής διαχείρισης παραμένει εγκλωβισμένος στη μέγκενη της φτώχειας και της ανέχειας. Ετσι κι αλλιώς, η στρατιά των περίπου 4.000 Γάλλων στρατιωτών και μισθοφόρων της περιβόητης Λεγεώνας των Ξένων δεν πήγε στο Μάλι για να ανατρέψει τη χούντα του λοχαγού Σανόγκο, ούτε για να σταματήσει τους «κακούς» ισλαμιστές. Πήγε για να εξασφαλίσει ότι ο σημαντικός ορυκτός πλούτος της πρώην αποικίας, σε ουράνιο, χρυσό, χαλκό και πετρέλαιο, θα παραμείνει έρμαιο των μονοπωλίων και των γαλλικών πολυεθνικών, με πρώτη τον ενεργειακό κολοσσό AREVA που έχει «καπαρώσει» για λογαριασμό της τα ορυχεία ουρανού όχι μόνο στο Μάλι αλλά και στο γειτονικό Νίγηρα.

Δ. ΟΡΦ.